

Очевидно, бай Христо бѣше отъ укрѣплението на Огнянова. Рада испищѣ, като луда. Тогава Госпожа Муратлийска, слѣдъ безплодни усилия да ѝ отведе, напуснѣ кѣщата си.

Бѣше вече врѣме, защото не слѣдъ много Рада чу отчаянни женски викове отъ сѣверния край на града, нагазенъ вече отъ турцитѣ. Както стоеше прѣхласната и сплсана отъ горѣстѣта си, тя видѣ изъ прозореца тѣша башибозуци, че тичахъ съ голи ножове изъ една улица, застигнахъ двама души и ги съсѣкохъ... Тя видѣ добрѣ, какъ нѣщо чървено шурнѣ изъ паднѣлитѣ, тя видѣ смъртѣта, ужасната смъртъ, въ най-ужасния ѝ видѣ, и лудъ страхъ отъ неѣ ѣ завладѣ... Чувството на живота се пробуди съ стихийна сила въ тая млада дѣвойка, и то задуши въ неѣ всички други чувства, парализира спчката ѝ рѣшителностъ да умре, що ѝ даваше отчаянието до одѣвѣ. Тя тѣрти да бѣга, да се спаси отъ смъртѣта, или отъ живота, който ѝ бихъ харизали сластолюбивитѣ кръвожадници... Тя отвори вратата, за да се спусне изъ стѣлбитѣ, но тозъ часъ чу че вратната дворска се хлопнѣ и отвори съ голѣмъ трѣсъкъ и въ ежщата минута видѣ прѣзъ клонитѣ на овошкитѣ въ двора, вѣорженъ мжжѣ, послѣдванъ и отъ друга още фигура, които бързо идѣхъ къмъ стѣлбитѣ, дѣто тя се бѣ спрѣла вдървена. Тя се окопоти, повърнѣ се назадъ въ стаята, хлопнѣ вратата бързо, заключи ѣ и полужива отъ ужасъ отиде та се скри въ отсѣщния жгълъ. Едвамъ бѣ успѣла да стори това, вратата се заудря и захлопа и нѣкакъвъ звѣрски, страшенъ гласъ хванѣ да реве отъ вѣнъ... Понеже вратата се не отваряше, она, който искаше да влѣзе, захванѣ да ѣ троши и кѣрти съ нѣщо, като топоръ, тя заскърца, запращѣ, отзина отъ една страна и отъ тамъ се проврѣ цѣвата на една пушка, съ която нападательтъ се напѣваше да отпори разнебитената врата. Рада чуваше прасѣка на сухитѣ дѣски, които отсѣпахъ подъ напора на желѣзото, тя видѣ